Μιχ. Ρέππα, Θαν. Παπαθανασίου, *Τα μωρά τα φέρνει ο πελαργός*, Θέατρο Πειραιώς 131, χειμώνας 2003-'04

Σίγουρα έχει περάσει η εποχή που οι έλληνες θεατρικοί συγγραφείς στόχευαν απλώς και μόνο στη γραφή "καλογραμμένων" θεατρικών έργων. Δεν απονέμονται πλέον εύσημα για την ευφάνταστη πλοκή, για την σκιαγράφηση γνώριμων τύπων της καθημερινότητας, για τον εξυπνακίστικο διάλογο, για την καλοδομημένη φάρσα. Χωρίς διάθεση υποτίμησης, έχουν όλα αυτά εξαντληθεί, τόσο μέσα από τις ελληνικές κιν/κές ταινίες, όσο και μέσα από την γραφίδα άξιων κωμωδιογράφων της προηγούμενης γενιάς. Οι καιροί και τα ήθη αναζητούν νέο ύφος και σύγχρονη θεματολογία, που να συνάδει με τους συγκαιρινούς προβληματισμούς. Διότι οπισθοδρόμηση συνιστά η ενασχόληση, και μάλιστα επιδερμική, με τις συνθήκες και τα προβλήματα της γερμανικής κατοχής, θέμα που έχει πολλάκις τύχει διαπραγμάτευσης στο παρελθόν.

Έτσι, αν και το έργο, *Τα μωρά τα φέρνει ο πελαργός*, έχει κάποιες αρετές-έξυπνους διαλόγους, και χαριτωμένους τύπους- ωστόσο φαντάζει φάντασμα παρελθούσης περιόδου, με λίαν άστοχο τέλος. Αν το συγγραφικό δίδυμο Ρέππας-Παπαθανασίου επιθυμεί να "πολιτογραφηθεί στων ιδεών την πόλη", θα πρέπει να χαράξει νέο, δικό του μονοπάτι και να αποτινάξει το χαρακτηρισμό "επίγονοι".

Η παράσταση ωστόσο ήταν καλοδουλεμένη (σκηνοθεσία Ρέππας-Παπαθανασίου), με γοργούς ρυθμούς και με μαεστρία. Το σκηνικό (Αντ. Δαγκλίδης) άβολο, φανερά στημένο -το κρεβάτι- για να εξυπηρετεί τις ανάγκες του έργου. Τα κοστούμια (Έβελιν Σιούπη) άγγιζαν το πνεύμα της εποχής.

Η ερμηνεία της Μ. Καβογιάννη ξεχώρισε για την ειλικρίνεια των αισθημάτων της, τόσο στην επίδειξη της αφέλειάς της όσο και στις δραματικές στιγμές της. Κατόρθωσε να δώσει εμβέλεια και βαρύτητα στο ρόλο της. Αξιέπαινη. Σωστός κατά βάση στην ερμηνευτική του γραμμή ο Οδυσσέας Παπασπηλιόπουλος, με μια δόση όμως επιτήδευσης -μάλλον κατόπιν σκηνοθετικής καθοδήγησης!-, η οποία ιδιαίτερα στο β' μέρος τού στέρησε σε φυσικότητα. Ο Α. Αντωνόπουλος κινήθηκε στα πλαίσια τού χαρακτηριστικού του υποκριτικού ιδιώματος, με υπερβάλλοντα ζήλο στις εξάρσεις του. Ο Κ. Κόκλας ενώ επενδύει με συναισθηματική συνέπεια το ρόλο του, προδίδεται από το ηχόχρωμα της φωνής του και ξεστρατίζει στην υπερβολή. Κάποιες στιγμές χάναμε και τα λόγια του. Η Ε. Κωνσταντινίδου μάς "έπαιξε" την κουτσομπόλα γειτόνισσα, δεν "ήταν" όμως. Προσποίηση και θεατρινισμοί, χωρίς υπόβαθρο. Χλωμή και άνευρη η παρουσία της Κ. Κωνσταντίνου. Ο Γιάν. Μπουραζάνας ερμήνευσε με χάρη και πειστική αφέλεια τον τύπο του.

Η ελληνική δραματογραφία δεν έχει χώρο πια για επαναλήψεις και απομιμήσεις. Η εμπορικότητα πρέπει να πάψει πλέον να αποτελεί το κίνητρο για τη γραφή θεατρικών έργων. Ας κάνουμε μια προσπάθεια να εξορίσουμε το τηλεοπτικό ήθος από το θεατρικό σανίδι!